

عنوان مقاله:

بحران مشروعیت در آراء ابن تیمیه

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سید علی امیری - دانشجوی دکتری، علوم سیاسی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

عزیز جوانپور هروی - دانشیار گروه علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، تبریز، ایران

احسان شاکری خویی - استادیار گروه علوم سیاسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، تبریز، ایران

پرویز احدی - استادیار، گروه علوم سیاسی و روابط بین الملل، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

قادر زارع مهدوی - استادیار علوم سیاسی، پژوهشگاه علوم انتظامی، تهران ایران

خلاصه مقاله:

مشروعیت سیاسی، فرایندی است که در آن قدرت به اقتدار تبدیل می شود و قدرت سیاسی، خصلتی عقلایی می یابد؛ در نتیجه، رابطه ای اساسی میان سلطه مشروع و مشروعیت سیاسی وجود دارد. اهمیت مساله «مشروعیت» از آن روست که ثبات و بقای نظام سیاسی، به تحقق مشروعیت آن وابسته است و لذا هر حکومتی می کوشد پایه های «مشروعیت» خویش را مستحکم کند. ترسیم یک حکومت مشروع، به عنوان خط مشی حکومت های اسلامی، هدفی بود که متفکران و اندیشمندان اسلامی به دنبال آن بودند. در این مسیر، اشخاصی همچون ابن تیمیه که به واسطه ی آراء فقهی و سیاسی خاص و البته افراطی خود، به دنبال جریان سازی فقهی-سیاسی بودند نیز به دنبال ایجاد فهم جدیدی از مشروعیت سیاسی در جامعه اسلامی برآمدند. در تبیین و تطبیق مفهوم مشروعیت در آراء ابن تیمیه به این نکته باید توجه شود که مشروعیت در آراء ابن تیمیه خالی از هرگونه انسجام و خط مشی مشخصی است، علاوه برآن به طور مشخص با یک ساختار متناقض، ضد عقل و از هم گسیخته مواجه هستیم. به زبانی دیگر باید گفت، آنچه در آراء ابن تیمیه مورد نقد باید قرار گرفته شود، نظریات وی در باب مشروعیت نیست؛ بلکه خلا مشروعیت مهمترین ایرادی است که می توان به آراء ابن تیمیه وارد کرد. ما در این گفتار به دنبال بررسی این مساله هستیم که آراء ابن تیمیه با بحران جدی به نام خلا مشروعیت همراه است، زیرا که وی درک درستی از مفهوم مشروعیت در یک ساختار سیاسی-دینی نداشته است.

کلمات کلیدی:

مشروعیت، ابن تیمیه، سیاست، سلفی گری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1532647>

